

Euroopan komissio
Kilpailun pääosasto

23.6.2009

1816/383/2009

YHTEISÖN SUUNTAVIIVAT LAAJAKAISTAVERKKOJEN NOPEAAN KÄYTTÖÖNOTTOON LIITTYVIEN VALTIONTUKISÄÄNTÖJEN SOVELTAMISESTA/HT 2079

Laajakaistayhteyksien parantaminen on tehokas keino nopeuttaa talouden elpymistä ja tehostaa yritysten toimintaa sekä edistää jokaisen kansalaisen mahdollisuuksia hyödyntää tieto- ja viestintäteknologiaa. Komissio on ratkaissut useita laajakaistaverkkojen rakentamista koskevia valtiontukiasioita viime vuosina ja sille on jo muodostunut päätöskäytäntöä laajakaistahankkeiden tukemisesta. Uudet suuntaviivat tulevat lisäämään komission ratkaisukäytännön läpinäkyvyyttä ja parantavat oikeusvarmuutta.

Aikaisemmin tehtyihin päätöksiinsä perustuen komissio on suuntaviivaluonnoksen kohdassa 45 luetellut joukon ehtoja, jotka kansallisten viranomaisten tulisi ottaa omiin tukiohjelmiinsa. Komission edellyttämien ehtojen on tarkoitus minimoida myönnettävä valtiontuki ja mahdolliset haitalliset vaikutukset kilpailuun. Vaikka Suomi pitää suuntaviivoja koskevaa luonnosta oikeansuuntaisena askeleena menettelyjen kehittämiseksi, sisältyy luonnokseen mielestämme seuraavia ongelmallisia kohtia:

Hintavertailu

Hintavertailua koskevassa kohdan 45 alakohdassa g) komissio toteaa, että verkkoon pääsyn tukkutason käyttöoikeuksien hintojen tulisi perustua ensisijassa hintavertailuun. Valtion tuella rakennettujen verkkojen tukkuhinnoittelun tulisi komission mukaan vastata muualla maassa kilpailuilla alueilla keskimääräisesti käytettyjä hintoja. Myös meidän mielestämme on erittäin tärkeää varmistaa, että verkkoon pääsyn hinta ei muodostu kohtuuttomaksi julkisella tuella rakennetuissa verkoissa. Katsomme kuitenkin että keino, miten hinnoittelun kohtuullisuus varmistetaan, tulisi voida ratkaista tapauskohtaisesti kansallisesti.

Takaisinperintämenettely liian suurten korvausten välttämiseksi

Kohdan 45 alakohdassa h) komissio edellyttää laajakaistaverkkojen tukiohjelmita, että niissä olisi mahdollista periä takaisin yrityksille myönnettyä tukea, jos laajakaistan kysyntä kohdealueella nousee odotettua suuremmaksi. Takaisinperintämenettelyjärjestelmä suunniteltaisiin kansallisesti. Käytännössä takaisinperintämenettelyjärjestelmässä julkisella tuella rakennetulle verkkoinvestoinnille voitaisiin asettaa esimerkiksi tietty tuottokatto, jonka ylittävästä tuotosta teleyritys olisi velvollinen maksamaan takaisin ylimenevän tuoton tai osan siitä.

Luonnoksessa todetaan, ettei komissio tule vaatimaan kuvattua takaisinperintämenettelyä silloin, kun kyseessä ovat erittäin pienet tukimäärät, jolloin menettely aiheuttaisi kohtuuttoman taakan tuen myöntäville viranomaisille.

Komission ehdottama takaisinperintämenettely muodostuisi hallinnollisesti raskaaksi yksittäisissä tukihankkeissa esimerkiksi Suomessa, missä on tarkoitus tukea useita kymmeniä laajakaistan rakentamishankkeita ympäri Suomea alueilla, joilla väestötiheys on erittäin alhainen. Kyseiset alueet ovat tyypillisesti ei-muuttovoittoisia alueita, joissa odotettua suurempi laajakaistan kysyntä on hyvin epätodennäköistä. Emme pidä tarkoituksenmukaisena sisällyttää kaikkiin laajakaistarakentamisen tukiohjelmiin komission ehdottamaa vaatimusta erityisestä takaisinperintämenettelystä. Takaisinperintämenettelyn käytännön toteutus muodostuisi hallinnollisesti raskaaksi.

Lisäksi on huomioitava, että komission kohdan 45 alakohdissa b) ja c) mainitsemat avoimen tarjouskilpailun käyttäminen ja parhaan taloudellisen tarjouksen valitseminen ovat jo keinoja minimoida tarvittava julkinen tuki. Tarvittavan julkisen tuen määrä on yksi kilpailukriteeri, jolla tarjouskilpailuun osallistuvat yritykset kilpailevat keskenään. Tästä syystä katsomme, että luonnoksessa kuvattu takaisinperintämenettely olisi suhteeton vaatimus siitä saavutettaviin hyötyihin nähden.

Ylijohtaja

Raimo Luoma

Ylitarkastaja

Eeva Vahtera